

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 308

van **PETER VAN ROMPUY**

datum: 5 februari 2018

aan **JO VANDEURZEN**

VLAAMS MINISTER VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Kinderbijslag - Verdeling bij gescheiden ouders

In het huidige systeem wordt de kinderbijslag toegekend aan één (wettelijke) bijslagtrekkende. Zo wordt het kindergeld, in de situatie van co-ouderschap, in principe betaald aan de moeder, maar kan de vader via schriftelijk verzoek hiertoe aan het kinderbijslagfonds, het kindergeld wel (voor 100%) opeisen voor zijn minderjarige kinderen die bij hem gedomicilieerd zijn (cfr. art. 69 §1 Algemene kinderbijslagwet).

Een rechter kan bij vonnis wel beslissen om een verdeling van de kinderbijslag op te leggen tussen de ouders: 50/50 of een andere verdeling. Indien in het vonnis wordt gestipuleerd dat 'het kindergeld toekomt aan de moeder en zij de helft dient door te storten aan de vader', dan zal het kinderbijslagfonds verplicht zijn om 100% van het kindergeld aan de moeder te betalen, die dan op haar beurt (zelf) instaat voor de doorstorting ervan aan de vader. Wanneer de rechter echter stelt dat '½ van het kindergeld toekomt aan de moeder en ½ aan de vader', dan zal het kinderbijslagfonds, dat in kennis wordt gesteld van dit vonnis, rechtstreeks de helft van de kinderbijslag storten aan de moeder en de helft aan de vader.

Rechters stipuleren echter vaak dat zulke verdeling van de kinderbijslag enkel geldt 'in de interne rechtsverhouding tussen de partijen', zodat de verdeling niet kan worden uitgevoerd door het kinderbijslagfonds en de partijen dit alsnog intern dienen te regelen.

1. Kunnen kinderbijslagfondsen onder de huidige en toekomstige regelgeving verplicht worden om de rechterlijk bepaalde verdeling van de kinderbijslag uit te betalen op aparte rekeningen?
2. Zal de minister een schrijven richten aan de familierechtbanken om hen te suggereren een formulering te hanteren die de kinderbijslagfondsen toelaat om op een correcte wijze tot gesplitste uitbetaling over te gaan?

ANTWOORD

op vraag nr. 308 van 5 februari 2018

van **PETER VAN ROMPUY**

1. In de huidige regelgeving, de Algemene kinderbijslagwet (AKBW), wordt er telkenmale slechts 1 bijslagtrekkende aangeduid. In deze regelgeving is nergens voorzien dat er betalingsmodaliteiten kunnen gewijzigd worden door een rechter, deze kan normaal enkel een andere bijslagtrekkende aanduiden. Toch blijkt dat rechters wel degelijk betalingsmodaliteiten opleggen in vonnissen waar u naar verwijst waarbij kinderbijslagfondsen eigenlijk geen partij zijn.

Om deze lacune op te vullen en de kinderbijslagfondsen richtlijnen te verschaffen over hoe om te gaan met vonnissen waar zij geen partij bij zijn, heeft FAMIFED de nodige dienstbrieven opgesteld, meer bepaald dienstbrieven 996/126 van 19 december 2016 en 996/126bis van 14 december 2017. Uit de toepassing van deze dienstbrieven blijkt dat dergelijke vonnissen uitvoerbaar zijn door kinderbijslagfondsen en de betalingsmodaliteiten door hen moeten worden toegepast.

Dergelijke administratieve richtlijnen bieden echter geen houvast aan de burger, noch aan de rechterlijke macht.

In de toekomstige regelgeving, het decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid, wordt wel degelijk voorzien in een regelgevende basis voor de rechterlijke macht om afwijkingen op de regelgevend vastgelegde betalingsmodaliteit te kunnen voorzien. Indien een rechter hiervan gebruik maakt zal de meest gerede partij het vonnis aan de uitbetalingsactor kunnen bezorgen, die er vervolgens uitvoering aan dient te geven.

Met deze bepaling wordt er zekerheid gecreëerd voor de burger en de uitbetalingsactoren, waarbij een extra instrument wordt voorzien voor de rechterlijke macht dat uitvoerbaar is door de uitbetalingsactoren.

2. We zullen de bevoegde rechtbanken een schrijven bezorgen waarin we hen informeren over de nieuwe modaliteiten die met het groeipakket zullen worden gecreëerd. We zullen hen daarbij wijzen op de nieuwe mogelijkheden die het decreet biedt, zodat een heldere toepassing mogelijk wordt die een gesplitste uitbetaling mogelijk maakt. Hierdoor is het voor de rechtbanken duidelijk dat dergelijke beperking tot de interne rechtsverhouding tussen partijen niet noodzakelijk is.